

Ivan Dobnik *Kaligrafija lire**Kakšna je pokrajina vrnitve?*

Vedno se vračamo. Kakšna je pokrajina vrnitve,
rodna hiša, tisti spomin večne nostalgичne svetlobe,
ki priteka s septembrskim vetrom na reke mojega pogleda?
Krhkost prestrašenih trstov: veličastna oda Spretnemu,
nenadoma zapadli sneg, ki ga poslušáš, kako se slači
pred tvojimi očmi; nešteta zrcala, ki se sprijemajo
v preteklost. V vzdih. Kjer sanjam, ne da bi se utrnil dan.
A noč sneži. Tišji je plesni korak prezebljih ptic,
vrtiva se k tebi, ni odgovora, in sanj se ne nasitiva,
izmisлива si govorico, ki ni nikoli zapisana,
lej, spi otrok tvoje duše, vedeževalka mi je vrnila Liro,
dežela besed brez tebe ne pomeni ničesar, vse je
poganstvo, čarovnija, čudež maga, in vem, koliko časov
si prepotovala, živela, sanjala: vse, vse možnosti
poznaš in siješ, žalost kitov in grozo ubitih gamsov,
pagode kadil, ki drsijo s slapov vzhoda. Ni potrebno,
da bi igrali bogove: v svojem neoprijemljivem jedru
sva drug drugemu večnost, v hiši, kjer pišem,
je vse izmišljeno, resnična je samo dišava
črk.

Nisi še videla mogočnejših zvezd

Nisi še videla mogočnejših zvezd. Mir
v evkaliptusih piše ep o vračanju, o kraljici mitologij,
danes se prebujam, svež, usta so molk, okopan v Aheronu,
noč se je napila glasbe, ki se drsti med tvojimi trepalnicami.
Lira je navdih, besedno geslo, najdenje raja.
Razgalja se, prši; riba in tiger, sonce in žaba,
človek in drevo: nevidne samote iz tvojih sanj,
noseča nimfa spomina, ki me zaklepaš v svobodo.
Čas brezen, popolnih užitkov, radost pepela, liturgična
govorica med nama, lebdenje nad noži vseenosti,
ki naju hočejo zatesniti v izsušen želvji oklep, v emblem
že znanega (kakšno praznoverje!), a ni mogoče vdahnuti vsega
zraka naenkrat, nè popiti vse vode v enem loku, in, vidiš,
pot je odprta, pot je žareč kuščar, pot je kompas duše,
žrtvovanje zgoščenemu svitu sveče v gluhi noči
planeta, kjer ni več nobene igre in so le še zanosna bitja
med siraki ostekljenih ledenikov, med razplinjenimi
kresnicami metropol – vse diši po hmelju in cvetovih kaprifola,
plamenica grla prisluškuje nihanju vetrov pod zrcali
slepečih vekanj zvezd.

Galebi so metafore zraka

Galebi so metafore zraka in ribe metafore morja.
Zrak se vrže v morje. Morje zaduha v zraku,
njegova koža vzdrti, se vzburi, začne se vojna, torej
ljubljenje, veličastno sprijemanje navdahnjenih
strasti, ki so zakonitost, ritem vesoljnega speva,
migotanje očesa v tvoji glavi. Galeb zaspi
v srcu ribe. Ribe so tvoji prsti, v zraku se raztapljajo,
nimaš besed, saj so odveč, na valove snežijo puhasta peresa
galebjih sanj, riba zapre oči, v tej vodni pokrajini
ni nobene pesmi več, le tišine sinjih lusk, zračnih
zamahov vetra, povsod, koder se kozmos širi, neskončni
pljuski trajanja.

Tvoje črke, tvoji napori, tvoje samote

Tvoje črke, tvoji napori, tvoje samote
na potovanjih skozi Ozvezdja, kjer
drugačne govorice iščejo popolne bližine
utrujenega trepeta. Odrešen časa, izpuščen
zavrženih dni, žejen, a čist.
Tvoje rojstvo je tu. Metafora je angel.
Petje tistih, ki jih več ni, kljubuje
z vsakim novim rojstvom še strastneje,
upor speva me zaokroža v celoto Kaligrafije,
ocean čustev je tvoje sporočilo v pismu,
ki te varujem, branim, na zadnjem prehodu.
Govori mi ogenj. Spomin na vzdih
lunine tipalke v tistem letu, v vdanem drsenju
z ledenega pobočja, v usmrčenem času
za zgodovinski potem, ker kaj to je,
je prepuščeno nedotakljivosti imena,
najinemu sporazumevanju, neizrekljivemu.
Govori mi ogenj. V zimi, na oceanu,
nad ognjeno zemljo, na tvoji dlani.

V dolgem, globokem gozdu sveča dogoreva

V dolgem, globokem gozdu sveča dogoreva.
Ni plemena, kar šteje, je posameznik. Obraz svečenika,
zemskega boga, ki se te dotika in miri: sreča.
Konji teptajo rdeče kamne, ni vračanj, z neba
bežijo ptice. Preprosto sem in pišem, Trenutek
je brezčasje za misel, ki utripa z besedami,
v tvoje oči zrem, tebe iščem, veter v mrzlem
gorenju jeseni, najdevam, vse se izmika,
žaluje v igri, v kamnih gradu, ki je bil,
v svileni svetlobi ubitega mesta, govoročo vseh govoric,
ker sem nas ne bo več, ker v toliko razsežnostih
okušamo dišave plačila, neizbežnega prebivanja.
Letališča, prestolnice, srebrne ustnice gora: črički
in kobilice pojejo. Ženske in moški se prebujajo,
Buda izdihne zrak, druga obala je Tukaj.
Kličem te. Katero leto? Ostajava
samo midva. Božava tišino, ki med pene
cvetočih jablan tone, Šmatevž je le moja duša,
srčni utrip, davnina, ki boli, a zavezuje, me z božanstvom
zliva, otok iz neuničljive domišljije, dar kot Issa, Vitebsk ali
Grenada, Potomac, spev sanj, ki prebujajo s sporočili
onstran poezije. V senci brez, na razkošju ulic,
v somraku dvoran pričakovanja: zanosni videc, kje si?
Ne pesnik ne prerok: to te utesnjuje, manjša.
A zanos Lire? Nisem se vrnil.
Nikamor nisem odšel.